

Sygn. akt II Ka 478/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Świerk

Sędziowie: SO Marzena Ossolińska-Pleş

SR del. Anna Romańska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Czełuśniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Marioli Zarzyki - Rzucidło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2013 r.

sprawy oskarżonego **A. G.** o przestępstwo z art. 278 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 29 marca 2013 r., sygnatura akt X K 369/10

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę **przekazuje** Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 478/13

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia z dnia 30 listopada 2009r. A. G. oskarżony został o to że, w bliżej nieustalonej dacie, najpóźniej do dnia 28 czerwca 2007r. w R. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej uzyskał cudze programy komputerowe w postaci:

I. gier komputerowych:

- Lord of the Rings: TheBattlefor Middle- Harth Ii/ Bitwa o Śródziemie II,
- Raily Championship,
- Command& Conauer Generals,
- Command& Conquer GeneralsZero Hor,
- FIFA2005,
- Command& ConquerRedAlert 2,
- James Bond 007Nightfire,
- Medal of Honor,

- Needfor SpeedUnderground j- BattleldWietnam

o wartości łącznej 470 zł działając przez to na szkodę spółki „ Electronic Arts Inc.” z/s w Kalifornii – USA reprezentowanej przez Kancelarię Prawną Hogan & Hartsonz/s w Warszawie,

II. oprogramowania komputerowego:

- Premierę 6.0,

- Corel Draw 12,

- Agę Of Empires II,

- Agę of Mythology,

- Yisio2002 Sld,

- Windows 98,

- Windows XP Professional,

- NortonAntiVirus2002,

- NortonUtilities2001,

- ACDSce 4.0

- ArcSoft PhotoStudio2000(2 szt.)

-Power DVD 5.0,

- TMPGEnc Plus2.5,

- Clone CD,

- UleadVideo Studio7 S F.

o wartości łącznej 9550 zł na szkodę firm : „Adobe System Inc”, „Corel”, „Microsoft”, „Symantec”, „ACD See Systems”, „ArcSoft”, „CyberLink”, „ Pegasys Inc.”, „ SlySoft Europę Ltd”, „ Ulead Systems Inc.” reprezentowanych przez Agencję HetMan – Marek Cierniakz/s w Gdanskutj. o czyn z art. 278 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 29 marca 2013r. sygn. akt X K 369/10 zmienił opis czynu i uznał oskarżonego za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie najpóźniej do dnia 28 czerwca 2007r. w R. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bez zgody osoby uprawnionej uzyskał cudze programy komputerowe w postaci:

I. gier komputerowych:

- TheLord of the Rings: TheBattlefor Middle- Earth/ Bitwa o Śródziemie II,

- Rally Championship Xtreme,

- Command& Conquer Generals,

- Command& Conquer GeneralsZero Hour,

- Command& ConquerRedAlert,
- FIFA2005,
- James Bond 007Nightfire,
- Medal of Honor,
- Needfor SpeedUnderground

o wartości łącznej 470 zł działając przez to na szkodę spółki „ Electronic Arts Inc.” z/s w Kalifornii – USA reprezentowanej przez Kancelarię Prawną Hogan & Hartsonz/s w Warszawie,

II. oprogramowania komputerowego:

- Premiere6.0,
- Corel Draw 12,
- Age Of Empires II,
- Ageof Mythology,
- Visio2002 Sld,
- Windows XP Professional,
- NortonAntiVirus2002,
- SymantecNortonUtilities2001,
- ACD See4.0
- ArcSoft - PhotoStudio2000(2 szt.)
- Power DVD 5.0,
- Clone CD,
- CorelUleadVideo G.O.

o wartości łącznej 7.940 zł na szkodę firm : „Adobe System Inc”, „ SlySoft Europe Ltd”, „ Ulead Systems Inc.” reprezentowanych przez Agencję HetMan – Marek Cierniakz/s w Gdańskutj. o czyn z art. 278 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanego wyżej przepisu skazał go na karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe w kwocie 400 zł (czterysta złotych), zaś w pozostałym zakresie obciążył nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. G., zaskarżając go w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. skarżący wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. poprzez nie dokonanie oceny dowodu z okazania oskarżonemu zebranego materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej i niezgodnej z zasadą prawidłowego rozumowania oceny dowodów poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnienie oskarżonego w odniesieniu co do całości ujawnionych okoliczności w sprawie;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w świetle istniejącego materiału dowodowego, a dotyczących ustalenia miejsca skąd pochodzi materiał dowodowy w postaci płyt CD, w sytuacji gdy z postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 09.06.2009r. wynika, że pochodzą z mieszkań przy ul. (...) przy czym w aktach brak jest jakichkolwiek postanowień w przedmiocie dopuszczenia przeszukań w tych mieszkaniach jak i wskazania w jaki sposób mają one związek z niniejszą sprawą.
- obrazę art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku na jakiej podstawie prawnej oparł się Sąd I instancji zmieniając opis czynu, przy czym ze względu na brak złożenia wniosku o modyfikację przez oskarżyciela publicznego brak wskazania jakiej konkretnie płyty CD zabezpieczonej w aktach sprawy odpowiada nowo wskazana gra czy też program komputerowy.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. G. oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrot kosztów wynajęcia obrońcy z wyboru za obie instancje według norm przypisanych.

W dniu 8 sierpnia 2013r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rzeszowie złożył odpowiedź na apelację, stwierdzając, iż apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. W odpowiedzi Prokurator wskazał między innymi, iż od oskarżonego zabezpieczono dysk twardy oraz 148 nośników CD/DVD, następnie 22 sztuki płyt zostały oskarżonemu zwrócone, zgodnie z jego oświadczeniem, iż stanowią one kopie zapasowe. Prokurator podniósł, że oskarżony już na etapie postępowania przygotowawczego zapoznał się z materiałem dowodowym, który został ponadto przez niego wydany. Odnosząc się do drugiego zarzutu wskazał, że oskarżony jako adres zamieszkania podawał ul. (...) i to tam dokonano przeszukania. Wobec powyższego oskarżyciel publiczny wniósł o uznanie apelacji za bezzasadną i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie o tyle, że skutkować musi uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, choć nie tylko z powodu zarzutów podnoszonych przez skarżącego i z zastrzeżeniem, że nie wszystkie zarzuty apelacji okazały się słuszne.

W wypadku wniesienia apelacji na korzyść oskarżonego sąd odwoławczy nie jest związany granicami podniesionych w niej zarzutów, co oznacza, że w granicach zaskarżenia powinien skontrolować wyrok pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych określonych w art 438 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrazę art. 7 k.p.k. wskazać należy, iż zarzut nie zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, zgodnie z art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu niedokonania oceny dowodu z okazania oskarżonemu płyt CD w sytuacji braku okazania oskarżonemu zawartości płyt poprzez uruchomienie i okazanie treści na ekranie komputera, zarzut ten należało uznać za niesłuszny. Taki sposób okazania, jaki wskazał obrońca jako jego zdaniem pożądanym, w realiach niniejszej sprawy nie było konieczny. Oskarżony bowiem słuchany na rozprawie w dniu 11 marca 2010r. (k. 153- 157) odnosząc się do wymienianych programów nie kwestionował faktu, że zostały zatrzymane one u niego, dodatkowo wskazał, iż są to kopie bezpieczeństwa, lub legalnie pobrane programy z internetu.

Wskazać jedynie należy, iż oskarżony słuchany w postępowaniu przygotowawczym podczas czynności oględzin nośników rozpoznał okazane mu płyty (k.34), ale nie miał wówczas statusu podejrzanego i był słuchany w charakterze świadka. Z uwagi na konieczność dowodowego powiązania zatrzymanych dowodów rzeczowych z osobą oskarżonego i jednocześnie konieczność zapewnienia mu prawa do obrony, czynność taką należało powtórzyć podczas postępowania przed sądem, dając oskarżonemu możliwość ustosunkowania się do okazanych płyt (jakkolwiek, ewentualne wyjaśnienia powinny być ocenione z uwzględnieniem tego, że oskarżony słuchany w dniu 11 marca 2010r. nie kwestionował tego, że był pytany o programy zapisane na płytach zatrzymanych w jego miejscu zamieszkania i będących w jego posiadaniu).

Podnoszony przez skarżącego zarzut dokonania dowolnej i niezgodnej z zasadą prawidłowego rozumowania oceny dowodów poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w odniesieniu co do całości ujawnionych okoliczności w sprawie należy uznać za częściowo zasadny.

Podstawą oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego była opinia biegłego z zakresu badań komputerowych. Częściowo trafnie wskazał Sąd I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Jak wskazał biegły z uwagi na fakt, iż oskarżony nie okazał licencji na ujawnione w toku ekspertyzy programy, wykonane przez niego kopie nie mogą zostać uznane za kopie bezpieczeństwa. Oryginały programów powinny być okazywane przez posiadacza kopii i w zasadzie przechowywane w tym samym miejscu co kopia. Więc w sytuacji, gdy przeszukanie nie doprowadziło do ujawnienia oryginałów, następnie sam oskarżony przedłożył jedynie niektóre oryginalne nośniki, a reszty nie ujawnił, to prowadzi do wniosku, że kopie te nie mogą zostać uznane za legalne. Wskazać w tym miejscu należy, że z uwagi na powyższe nie jest obowiązkiem Sądu poszukiwanie rzekomych oryginalnych programów. Odnośnie programów wg oskarżonego legalnie uzyskanych z internetu, biegły wskazał, że zapisanym wersjom darmowym towarzyszyły pliki, stanowiące klucze aktywacyjne, numery seryjne, pliki typu „crack”, które świadczą o nielegalnym uzyskaniu programów w wersjach komercyjnych.

Należy jednak zauważyć, iż Sąd I instancji nie odniósł się do wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał on, iż płyta z programem Corel Draw 12to kopia należąca do jego brata K. G., który rzekomo wykonał tę kopię we własnym zakresie i posiada oryginalny nośnik. Po odebraniu od oskarżonego wyjaśnień takiej treści Sąd I instancji winien podjąć próbę przesłuchania w charakterze świadka brata oskarżonego, oczywiście po uprzednim pouczeniu go o prawie do odmowy składania zeznań i uchylenia się od odpowiedzi na pytania (art. 182§1 kpk, art. 183§1 kpk), na wskazaną wyżej okoliczność. Tymczasem powyższa kwestia nie została wyjaśniona, a Sąd Rejonowy nie podjął nawet próby przeanalizowania tych wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji przedwcześnie uznał go za winnego popełnienia kradzieży również tego programu. Zauważyć przy tym należy, iż w sytuacji, gdyby wskazany wyżej program rzeczywiście należał do brata oskarżonego, jeśli stanowiłby nielegalnie uzyskaną kopię, A. G. nie można przypisać sprawstwa z art. 278 § 2 k.k., a co najwyżej należałoby rozważyć zmianę kwalifikacji co do tego programu na paserstwo.

Jako niesłuszny należy uznać zarzut braku wskazania w uzasadnieniu wyroku, na jakiej podstawie prawnej oparł się Sąd I instancji zmieniając opis czynu. Zgodnie z dyspozycją art. 399 k.p.k. jeżeli sąd dojdzie do przekonania, że czyn należy zakwalifikować inaczej, niż uczynił to oskarżyciel, zobowiązany jest uprzedzić o tym strony, jako że może to mieć znaczenie dla prezentowanej przez nie argumentacji, w szczególności zaś dla obrony oskarżonego. Udzielenie informacji w tej kwestii niezbędne jest niezależnie od tego, czy zmiana kwalifikacji może nastąpić na surowszą, czy na łagodniejszą (zob. S. Waltoś, Proces, s. 29). Jednakże Sąd zobowiązany jest uprzedzić strony w wypadku zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu, a nie jak uczynił to Sąd I instancji, dokonując zmiany opisu czynu. Zmiana dokonana przez Sąd wynikała z błędnego wskazania nazw gier w języku angielskim, jak stwierdził biegły różnica w nazewnictwie wynika z faktu, iż podczas sporządzania aktu oskarżenia wpisywano nazwy gier fonetycznie. Niemniej jednak słuszne jest twierdzenie skarżącego, iż Sąd I instancji nie wskazał w jaki sposób dokonał połączenia poszczególnych gier z poszczególnymi płytami. Sąd I instancji zmieniając nazwy gier i programów winien robić to w oparciu o opinię biegłego, który w sposób prawidłowy sformułował nazwy, jednocześnie pozwalając na ustosunkowanie się w tej kwestii oskarżonemu.

Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w sposób wskazany przez skarżącego. Zasada wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie tylko do „niedających się usunąć wątpliwości”. Tym samym wchodzi w rachubę, gdy po pierwsze w sprawie ujawnią się jakiegokolwiek wątpliwości, których nadto nie można w żaden sposób wyeliminować. W niniejszej sprawie tego rodzaju wątpliwości brak. Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest zbyt daleko idący. Nietrafnie wskazuje skarżący, że Sąd na korzyść oskarżonego winien rozstrzygnąć wątpliwości, dlaczego przeszukania dokonano w mieszkaniu przy ul. (...) lub ul. (...) skoro nie są one w żaden sposób związane z osobą oskarżonego. W protokole przeszukania z dnia 28 czerwca 2007r. (k. 8-10 t. I) jako adres wskazano R. ul. (...), a dokument ten bez składania jakiegokolwiek zarzutów podpisała Z. G.. Także w sentencji postanowienia z dnia 4 lipca 2007r. o zatwierdzeniu przeszukania i zatrzymania rzeczy (k. 17 t. I) widnieje adres B. 7/20. Jak trafnie zauważył skarżący w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 czerwca 2009r. w sentencji postanowienia widnieje adres R. ul. (...), jednak już w uzasadnieniu postanowienia wskazano, że przeszukania dokonano w mieszkaniu położonym w R. przy. ul. (...). Tak więc zdaniem Sądu odwoławczego przedmiotowa rozbieżność spowodowana jest oczywistą omyłką pisarską, nadto jest to wątpliwość dająca się usunąć. Oskarżony jako swój adres zamieszkania podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 16 listopada 2009r. (k. 102 t. I) wskazał R. ul. (...), ponadto oskarżony odnosił się do programów u niego zatrzymanych, nie negując, że zapisane są one na płytach stanowiących dowodowy rzeczowe zatrzymane pod jego adresem zamieszkania. Tak więc z całokształtu zgromadzonych w toku postępowania dokumentów jak i wyjaśnień oskarżonego wynika, iż przeszukanie miało miejsce w mieszkaniu przy ul. (...).

Sąd dopatrywał się jednak innej nieścisłości, która nie znalazła wyjaśnienia podczas postępowania przed Sądem I instancji. Mianowicie podczas przeszukania zabezpieczono u oskarżonego 148 nośników CD/DVD (spis i opis rzeczy k. 9 t. I), z tego 22 płyty oddano oskarżonemu po okazaniu przez niego stosownych licencji (pokwitowanie k. 16 t. I), tak więc pozostało 126 nośników zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego. Taka też liczba płyt zabezpieczonych u oskarżonego widnieje w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z dnia 31 lipca 2007r. (k. 18 t. I), jednak już w opinii biegły wskazuje, że u A. G. zabezpieczone nośniki posiadają nieciągłą numerację, kilka sztuk nie zostało ponumerowanych, a łączna ilość płyt to 128 sztuk (k. 21, 24 t. I). W protokole oględzin z dnia 17 lipca 2007r. zapisano najpierw, że A. G. okazano 122 sztuki płyt, a w dalszej części protokołu mowa jest o 128 nośnikach (k. 34). Tak więc Sąd I instancji winien wyjaśnić rozbieżności w ilości nośników i wyjaśnić kwestię ich numeracji.

Ponadto z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń przedstawionych w uzasadnieniu wynika jedynie stwierdzenie, iż w toku dokonanego przeszukania u oskarżonego zabezpieczono 148 nośników CD/DVD zawierających nielegalnie skopiowane gry i programy komputerowe oraz dysk twardy marki Samsung – typ SV 204 o pojemności 20 GB. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu nie odniósł się do zwrotu części płyt oskarżonemu czy też wniosków biegłego, który analizował 128 płyt i tylko niektóre z nich zakwestionował. Jedynie w rozważaniach prawnych Sąd I instancji podniósł, że w trakcie przeszukania zabezpieczono 148 płyt, jednak na skutek przedstawienia przez oskarżonego licencji zwrócono mu 22 sztuki. Pomijając sprzeczność uzasadnienia z treścią wyroku, w którym Sąd przypisał w ramach czynu kradzież 23 programów, to ustalenia Sądu I instancji wskazane w uzasadnieniu byłyby wystarczające co najwyżej do przypisania oskarżonemu faktu posiadania nośników z nielegalnym oprogramowaniem, a nie mówią one nic na temat sposobu uzyskania programów, umyślności w przypadku nielegalnego uzyskania oraz działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd Rejonowy wyrokując i przypisując oskarżonemu kradzież pominął zupełnie konieczność ustalenia, kiedy czyn został popełniony. Za okres inkryminowanych zdarzeń Prokurator, a w ślad za nim Sąd przyjął „bliżej nieustaloną datę najpóźniej do dnia 28 czerwca 2007r.”, nie dokonał przy tym jednak jakiegokolwiek ustaleń czy uzyskanie cudzych programów komputerowych miało charakter jednorazowy czy też wielokrotny. Ustalenie daty czynu przyjęte w wyroku jawi się jako błędne, gdyż ze wskazanego opisu czynu można wnioskować, iż oskarżony mógł dopuścić się przypisanych zachowań nawet jako nieletni, a właściwie graniczna data początkowa wynikająca z takiego opisu to data narodzin oskarżonego .

Wskazać przy tym należy, że istniała możliwość dokonania przez Sąd stosownych ustaleń dotyczących daty czynu. Biegły w swojej opinii odnośnie większości nośników wskazuje daty w jakich miało miejsce zapisanie na nich danych, natomiast w przypadku braku takich informacji Sąd powinien uzyskać opinię uzupełniającą biegłego, celem wypowiedzenia się jaka mogła być graniczna data zapisu danego programu na nośniku, chociażby w oparciu o datę wejścia produktu na rynek.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji winien:

- ponownie przesłuchać oskarżonego, o ile nie skorzysta on z prawa do odmowy składania wyjaśnień, podczas przesłuchania okazać oskarżonemu dowodowe nośniki umożliwiając oskarżonemu odniesienie się do nich, a także szczegółowo przesłuchując oskarżonego na okoliczność uzyskania kopii programu Corel Draw 12 oraz na temat numerowania płyt;

- ponownie przesłuchać policjantów dokonujących przeszukania tj. J. K., M. B., P. P. na okoliczność tego, ile płyt zatrzymano w miejscu zamieszkania oskarżonego, ile z nich było ponumerowanych, czy numerację tę zastano, czy naniesiono w toku czynności służbowych ;

- wezwać i przesłuchać w charakterze świadka brata oskarżonego wskazywanego w jego wyjaśnieniach,

- wezwać i przesłuchać w charakterze świadka policjanta przeprowadzającego oględziny i okazanie m.in. nośników CD i DVD (k.33-34) na okoliczność rozbieżności w podanych liczbach odnośnie 122 czy też 128 płyt ;

- dopuścić dowód z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność braku danych co do daty zapisu programów Command&Conquer Generalsna płycie CD nr 054, Command&Conquer GeneralsZero Hourna płycie CD nr 053, CorelDrawna płycie CD nr 003, przyczyny niemożności wskazania daty zapisu danych, czy datę tę można jednak choćby przybliżyć, bądź ograniczyć czasowo, chociażby z uwagi na datę wydania konkretnej wersji programu,

- dokonać ustaleń, kiedy i w jaki sposób oskarżony wszedł w posiadanie nielegalnych kopii programów, odpowiednio kwalifikując ustalone zachowania, rozważając w ramach przypisywanego czynu możliwość kwalifikacji z art. 278§2 kk, ale w razie ustalenia wersji oskarżonego co do przyjęcia kopii programu od innej osoby z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. oraz art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych bądź z art. z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 293 § 1 k.k. oraz art. 118 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, przy czym rozważania te należy podjąć w ramach ewentualnej kumulatywnej kwalifikacji czynu (z uwagi na zakaz reformationis in peius Sąd nie może aktualnie rozważać wielości czynów w ramach zarzutu z aktu oskarżenia).

- wydane orzeczenie uzasadnić w sposób odpowiadający wymogom z art. 424§1 kpk.

Ponadto posługując się nazwami programów w trakcie postępowania dowodowego oraz w trakcie sporządzania wyroku w razie zmiany opisu czynu, Sąd winien zadbać o prawidłowe ich formułowanie, gdyż pomimo zmiany opisu czynu w zaskarżonym wyroku, nadal wystąpiły rozbieżności:

- w wyroku Premiere6.0 - w opinii biegłego Adobe Premiere 6.0

- wyroku Visio2002 Sld- w opinii Visio Pro2002

- w wyroku Power DVD 5.0 - w opinii Cyber Link Power DVDv 5.0

- w wyroku Coerel UleadVideo G.O - w opinii Coerel UleadVideo 6.0

Nadto ponownie rozpoznając sprawę Sąd winien w ustaleniach dokładnie wskazać podstawę przyjętej wartości programów (w szczególności odpowiedzieć na pytanie, którą wartość, przyjętą przez biegłego, czy podawaną przez przedstawicieli pokrzywdzonych Sąd przyjął i dlaczego).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy może pominąć bezpośrednie przesłuchanie świadków Ł. P., Ł. S., O. T., M. P., K. K. , M. K. i poprzestać na ujawnieniu poprzednio złożonych zeznań.

Orzeczenie oparto na treści art. 437§1 i 2 kpk, art. 438 pkt. 2 i 3 kpk i art. 456 kpk.